

JORDI PRESAS VIDAL, SINDICALISTA

“No és possible recuperar drets laborals dins d'Espanya”

“La febrada sindical em va venir amb l'adolescència i encara em dura”

“No es poden separar les carpetes nacional i social. La independència és una possibilitat real de nous drets”

POLITICA GIRONA - 27 març 2016 3.00 h

Jordi Presas ha dedicat bona part de les seves energies a la defensa dels treballadors. A les imatges de la dreta se'l pot veure durant la vaga general del 28 de maig del 1992; en l'acte d'ocupació dels locals sindicals de Girona el 28 de gener del 1995; i, finalment, en la manifestació de l'1 de maig del 1996 al costat del seu fill Pau, actual portaveu d'ERC a la Diputació. Jordi Presas és secretari d'acció sindical de CCOO de les comarques gironines i coordinador del Seminari Salvador Seguí.

No ens en vam sortir a l'hora de crear un sindicat d'obediència catalana

No recordo una situació de regressió laboral com la que hem viscut aquests darrers set o vuit anys

En el sindicat hi ha unanimitat en la defensa del dret a decidir, però no per la independència

PERE BOSCH I CUENCA - GIRONA

Ha dedicat bona part de la seva vida al sindicalisme. D'on li ve la vena? Es tracta d'una tradició familiar o d'una aposta personal?

Provinc d'una família humil. Els pares eren masovers, ni tan sols tenien terra en propietat. El meu pare va haver d'anar a fer de peó en una fàbrica. Quan entro en la crisi de l'adolescència, em vénen ganes de lluitar contra l'explotació i les injustícies. I la febrada encara em dura.

Vostè ha patit la repressió laboral en diverses ocasions. Només era un adolescent i ja l'expulsen de la universitat...

Amb catorze anys, l'única possibilitat de seguir estudiant era aconseguir una beca. Me'n van donar una per anar a la Universitat Laboral, a Osca. En aquella època ja havíem començat a fer reunions clandestines a Cassà de la Selva. Ja anàvem, doncs, alliçonats. Ens trobem mil i escaig joves, el 70% dels quals érem del País Basc i Catalunya. Ens havien enviat allà per adoctrinar-nos i van aconseguir el contrari. En un moment determinat hi ha unes expulsions a la Universitat Laboral de Gijón, nosaltres organitzem una vaga en solidaritat i als organitzadors de la vaga, entre ells jo, ens acaben expulsant. Aquesta és una de les primeres conseqüències del meu compromís.

En va patir alguna altra?

La meua primera feina fou a la Cepsa, a Riudellots. Allà començo a organitzar el sindicat, participo en les eleccions sindicals i des de l'empresa acaben fent un ERO per expulsar més de trenta treballadors. Plantegem una reivindicació important i aconseguim guanyar el torcebraç amb l'empresa, però el dia següent em donen una carta d'acomiadament. Era el primer de la llista. Però la vida, a vegades, et tanca portes i t'obre finestres. És precisament en aquell

moment quan m'ofereixen fer-me càrrec del sindicat i m'hi començo a dedicar professionalment. Jo en aquells moments estava a la Confederació Sindical de Treballadors de Catalunya, la CSTC.

Inicialment es va vincular a la CNT, però se'n va distanciar per unes diferències electorals. De quin tipus?

Nosaltres comencem a la CNT. Els sindicats encara no eren legals i comencem a organitzar el sindicat al garatge de casa. Després vam aconseguir llogar un local, que ens va costar molt perquè ningú ens volia llogar res. Vam començar a anar a les fàbriques per aconseguir que la gent s'afiliés i, en un moment determinat, quan ja ho teníem preparat tot per a les eleccions sindicals, la CNT demana el boicot. Nosaltres enteníem que les eleccions eren fonamentals per obtenir representació i no hi volíem renunciar. Vam entrar en col·lisió i fou llavors quan vam fundar el Sindicat Autònom de Treballadors de Cassà de la Selva i comarca, i ens vam afegir al procés de constitució de la CSTC. Vam estar-hi del 1981 al 1989, intentant crear una força sindical d'obediència catalana, però no ens en vam sortir. La millor sortida que vam trobar fou incorporar-nos a CCOO.

Per què han fracassat sempre aquests intents?

És molt difícil. No és el mateix muntar un partit que un sindicat. En aquest darrer cas, has de tenir presència a les empreses. De fet, a les comarques gironines, déu n'hi do, la presència que teníem: un miler d'afiliats, cent delegats i escaig a les empreses... Però ser un referent per als treballadors no és fàcil.

El 1989 entra a militar a CCOO. Per quin motiu?

Arribem a la conclusió que la CSTC no és viable i obrim diferents converses amb CCOO, amb l'USO i la CGT. Un tema important era com podíem seguir treballant per defensar la línia de sindicat nacional i, d'alguna manera, qui ens ofereix millors condicions és CCOO. Per això decidim entrar-hi.

Vostè es va mantenir com a secretari general de la intercomarcal gironina de CCOO durant dotze anys. En aquest període es van concentrar quatre vagues generals, dues amb governs del PSOE i dues amb els del PP. El PP va culminar allò que va deixar enllestit el PSOE?

Són anys d'una lluita sindical intensa i de creixement del sindicalisme. És evident que a nivell de política econòmica i laboral, el PP i el PSOE practiquen una política bastant contrària als interessos dels treballadors.

Mirat amb perspectiva, quines fites remarcaria dels anys al capdavant de CCOO a les comarques gironines?

El creixement. Quan m'incorpo a la secretaria general del sindicat, CCOO té 800 i escaig delegats a les empreses, i el 2003, quan ho deixo, en tenim 2.100. Per tant, hi ha un creixement important de la implantació sindical. També es va créixer a nivell d'afiliats: vam passar dels 6.000 als 11.000. Això no és poca cosa. En els llocs on no hi ha representació sindical, impera la selva. El primer dic de contenció és tenir representació, la qual cosa et permet defensar-te, com a mínim. Per tant, el fet de créixer en representació sindical també et permet defensar millor els treballadors. La segona fase és la de passar de la defensa a les millores. Aquesta és la fita més important que vam aconseguir, tot i que la darrera crisi ho ha fet recular una mica.

En destacaria alguna altra?

La creació de la mesa entre patronal i sindicats. Allà varem fer avenços importants en allò que fa referència a la prevenció dels accidents laborals a través del compromís de la patronal. Primerament vam aconseguir visualitzar la problemàtica i, a partir d'aquí, vam impulsar uns registres. Recordo la primera vegada que en vaig tenir un a les mans: hi havia la flor i nata del sindicalisme gironí! La raó era molt evident: són les úniques empreses que registren els accidents. Les altres no fan ni això! Allà on no s'arriba sindicalment ni tan sols es visualitzen les problemàtiques.

Fa l'efecte que, en cada govern, els sindicats hi perden un llençol...

Aquesta darrera crisi ha estat brutal. Jo no recordo una situació de regressió com la que hem viscut aquests darrers set o vuit anys. Igual que comentava abans que havíem tingut una fase d'expansió, també hi ha hagut períodes de retrocés. L'altre dia van venir uns companys que es jubilaven de la Torras i vaig poder comprovar que tenien millors cotitzacions fa quinze anys que no pas ara! Hi ha hagut una baixada els drets laborals.

Vostè ha estat un dels impulsors de Sindicalistes de CCOO per la Independència i la República Catalana. Quin objectiu té, aquest corrent intern?

De moment, som més de tres-cents adherits. L'objectiu és intentar que el sindicat es posi a participar en aquest procés. No es tracta de penjar l'estelada al balcó de la Via Laietana, sinó de no ser aliè a tot aquest procés i veure'l com una possibilitat molt real per millorar les condicions dels treballadors. Des d'aquest punt de vista, entenem que el sindicat té coses a dir i a fer. Aquí no hi ha unanimitat en el sindicat, mentre que sí que n'hi ha en la defensa del dret a decidir.

Alguns sectors de l'esquerra s'obsedeixen per separar la carpeta sobiranista i la social...

No saltres plantejarem que hi ha una sola carpeta i que el procés pot significar una oportunitat per sortir d'un statu quo i crear noves dinàmiques, que difícilment es produiran a l'Estat espanyol i que poden representar una recuperació de drets per als treballadors. A nivell d'Estat espanyol, això és impossible. Hi ha esquerres que han fet un pas enrere per motius electorals i penso que s'equivoquen. El que cal fer és convèncer la gent, no quedar-se encotillat.

Com veu el procés en aquest moment?

Penso que les coses s'han fet bé. Mai havíem tingut una situació tan favorable com ara. Hem guanyat una batalla molt important: la de les idees. Estic convençut que no tornarem a la casella de sortida. Alguna cosa ja hem guanyat.

Què li demanaria a una nova República Catalana?

Hi ha coses molt difícils de resoldre, com ara l'atur. Però si que es pot capgirar la degradació de les relacions laborals que s'ha produït en els darrers anys i visualitzar que un nou Estat català se significarà com un espai socialment just.

Foto: SARA CABARROCAS.

Una vida dedicada al sindicalisme

Publicat a: El Punt Avui. Comarques Gironines 27-03-2016 Pàgina 10

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/politica/article/17-politica/952834-Ino-es-possible-recuperar-drets-laborals-dins-despanyar.html?cca=1>